

РЕШЕНИЕ

№ 854

гр. София, 15.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Цветанка Паунова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **11404** по описа за **2021** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Началника на Дирекция за национален строителен контрол (ДНСК), чрез гл. експерт В. С. против Решение № 20172879 от 17.08.2021 г., постановено по НАХД № 10476/2019 г. на Софийски районен съд, НО, 115 състав, с което е отменено издаденото от зам.-началник на ДНСК Наказателно постановление № 6-ДНСК-55 от 05.06.2019 г., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 30 000 лв. на основание чл. 237, ал. 1, т. 6, предл. второ от ЗУТ и чл. 239, ал. 1, т. 2, вр. чл. 222, ал. 1, т. 15 ЗУТ за неизпълнение на задължението съгласно чл. 168, ал. 1, т. 3 ЗУТ, в качеството си на лице, упражняващо строителен надзор, да спре строеж, представляващ „Изкоп с дълбочина около 15м“ в УПИ III-96,97,409,410, 411 „за ОО, ПГ и трафопост“, кв. 272а, местност :Л. – I част“ – [населено място], като е допуснало изпълнение на строителни и монтажни работи на строежа, без издадено разрешение за строеж – незаконен строеж по смисъла на чл. 225, ал. 2, т. 2 ЗУТ.

В жалбата са изтъкнати доводи за неправилност на въззивното решение, поради нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Не се споделя довода на въззивния съд, че се касае строеж в УПИ III-96,97,409,410, 411, където е изпълнен

неукрепен изкоп с дълбочина от 15 метра „за ОО, ПГ и трафопост“, който имал спомагателна роля спрямо друг строеж, а именно този в УПИ I – 98,99, кв. 272а, местност „Л.“, [населено място], т.е. не се касаело за самостоятелен строителен обект, с оглед на което за него не било необходимо издаването на самостоятелно разрешително за строеж. Поддържа се, че за изпълнения строеж нямало представени одобрен инвестиционен проект и издадено разрешени за строеж, поради което за извършеното незаконно строителство правилно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството, упражняващо строителен надзор. Иска се отмяна на въззивното решение и потвърждаване на процесното наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът е представляван от упълномощен юрисконсулт, който поддържа касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – [фирма], чрез процесуален представител адв. С., оспорва жалбата, като поддържа становище, че изкопът не представлява строеж по смисъла на ЗУТ, позовавайки се и на изготвената в хода на въззивното производство експертиза.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за правилност на въззивното решение, като сочи, че липсва годен обект по смисъла на ЗУТ, а въпросния изкоп не представлява самостоятелен обект и за него не се изисква разрешение за строеж.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след като анализира наличните в делото доказателства, доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима.

Касационният съд е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението (чл. 218, ал. 1 АПК), но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени в касационната жалба и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Настоящият съдебен състав намира, че въззивният съд правилно е установил фактическата обстановка в конкретния случай. Изводите досежно фактите по делото в пълна степен се подкрепят от събрания доказателствен материал. Преценката за правилност и за безспорна установеност на фактите от значение за предмета на настоящото производство почива на правилна правна интерпретация на събрания в хода на съдебното следствие пред въззивната инстанция доказателствен материал. Настоящият съдебен състав споделя установената от СРС фактическа обстановка, поради което счита, че не е нужно да я преповтаря.

За да отмени процесното наказателно постановление съставът на въззивния съд е приел, че в хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, нарушението и санкционната норма били правилно определени, спазени са сроковете по чл. 34 ЗАНН, като са посочени дата и място на нарушението. Прието е, че по делото с категоричност е установено, че се касае до строеж в УПИ III-96,97,409,410, 411, където е изпълнен неукрепен изкоп с дълбочина от 15 метра „за ОО, ПГ и трафопост“, който имал спомагателна роля спрямо друг строеж, а именно този в УПИ I – 98,99, кв. 272а, местност „Л.“, [населено

място]. Съдът е приел, че в случая не се касае за самостоятелен строителен обект от трета категория по чл. 137, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗУТ, с оглед на което за този спомагателен строеж не е необходимо издаване на самостоятелно разрешително за строеж. Поради това е прието, че в правната сфера на дружеството, осъществяващо строителен надзор не е възникнало задължение за предприемане на действия, свързани със спиране на строежа поради липса на издадено разрешително за строеж.

Решението е правилно, но по следните съображения:

Според описанието на нарушението в НП, се касае за неизпълнено задължение по чл. 168, ал. 1 ЗУТ, изразяващо се в допускане на изпълнението на строеж „Изкоп с дълбочина около 15м“ в УПИ III-96,97,409,410, 411 „за ОО, ПГ и трафопост“, кв. 272а, местност „Л. – I част“. [населено място], незаконен строеж по смисъла на чл. 225, ал. 2, т. 2 ЗУТ, тъй като се осъществявал без изискваните се одобрени инвестиционни проекти и разрешение за строеж. Прието е, че строежът е трета категория съгласно чл. 137, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗУТ и чл. 6, ал. 3, т. 4 от Наредба № 1-2003 на МРРБ за номенклатурата на видовете строежи. Санкцията на [фирма] е наложена на основание чл. 237, ал. 1, т. 6 ЗУТ. Според нормата, имуществена санкция се налага „на лице, при упражняване на строителен надзор допуснало изпълнение на незаконен строеж по смисъла на чл. 225, ал. 2“. Според настоящия съдебен състав обаче отговорност за неизпълнение на задълженията по чл. 168, ал. 1 ЗУТ (както е формулирано обвинението в НП словесно и с посочване на правната квалификация), следва да бъде ангажирана на основание нормата на чл. 237, ал. 1, т. 18 ЗУТ, която е специална и касае именно неизпълнение на задължения от лице, осъществяващо строителен надзор. Посочената разпоредба гласи, че имуществена санкция се налага „на лице, упражняващо строителен надзор на строеж, неизпълнило задължение по чл. 168, ал. 1“. Според касационния състав е налице неясно административнонаказателно обвинение, тъй като едновременно се твърди, че е налице състав на допустителство (по т. 6) и за неизпълнение на задълженията по чл. 168, ал. 1 ЗУТ, което се санкционира по т. 18 на ал. 1 от чл. 237 ЗУТ. Неясното обвинение и дадената правна квалификация накърняват правото на защита на санкционираното дружество да разбере в извършването на какво нарушение е обвинено, както и на какво основание му е наложена имуществената санкция. Видно от текста на НП, дружеството не е изпълнило задълженията си по чл. 168, ал. 1 ЗУТ, но въпреки това е санкционирано на основание чл. 237, ал. 1, т. 6 с.з. Съгласно чл. 168, ал. 1, т. 3 ЗУТ Лицето, упражняващо строителен надзор, носи отговорност за спиране на строежи, които се изпълняват при условията на чл. 224, ал. 1 и чл. 225, ал. 2 и в нарушение на изискванията на чл. 169, ал. 1 и 3. Ето защо, предвид неясното формулиране на административнонаказателното обвинение и посочването на санкционната разпоредба, решението на СРС се явява правилно като краен резултат. Процесното наказателно постановление правилно е отменено от състава на въззивния съд.

Предвид изложеното, касационният съд преценява обжалваното решение, като правилно. Не са налице твърдените от касатора касационни основания. Разноски не са претендирани от страна на ответника по касация, поради което и съдът не присъжда такива.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, V^{-ти} касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение 20172879 от 17.08.2021 г., постановено по НАХД № 10476/2019 г. на Софийски районен съд, НО, 115 състав.

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване, и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: